

54. Sillibrand och stols Margareta.

a. FB, I.N.E. Saml. O. A. (C)

MELODI.

a. Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Förs-ta gå-van hon av sin svär-mo-der fick: Ni - e år skall du
gå med bar-net ditt. Mig väc-ker så lönn - li - ga sor - gen.

A. HI, S.L.S. 82, 79.

B. »Silebrand», NA, S.L.S. 352, 98.

C. »Svärmors gåva», FB, I.N.E. Saml. O. A.; även S. Grönfors saml. (a)

TEXT.
Översikt.

A.

Hitis, Vänö. Sj. av en 75-årig syttningskvinna, M. Blomberg. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Sillibrand var en oviser man,
— allt under den linden så gröna —
han gifte sin dotter i främmande land.
— I riden så varliga genom lunden med
hennes —

2. När som hon kom i det främmande
land,
där kände hon varken kvinna eller
man.

3. Stols Margareta frågade svärmod-
ren åt:
»Hur länge pläga kvinnor med barnen
här gå?»

4. »Fyrtio vickor allt med sju år,
så länge pläga kvinnor med barnen gå.»

5. »Fyrtio vickor det vet jag för-
visst,
så länge gick Maria med Jesum Krist.»

6. Stols Margareta frågade svärmod-
ren åt:
»Huru skall jag komma härifrån?»

7. »Jag vet ej annor råd,
än vi få fara härifrån.»

8. Stols Margareta frågade körsven-
nen åt:
»Hur skall jag komma härifrån?»

9. »Fålan han går uti hagan,
och karmarna hänga i svalan.»

10. Körsven han salar upp sin gång-
gare grå,
då sätte han där stols Margareta uppå.

11. När som de kommo åt lunden,
så gingo karmarna sönder.

12. »Nu vet jag ingen råd,
än ni får rida, och jag får gå.»

13. Sillibrand han gångar sig opp i
högan loftes svala,
där fick han se sin dotter i lunden fara.

14. »O velis mig, velis mig, vad jag
nu ser,
jag ser min dotter, hon kommer till mig.»

15. »Och kära min fader, glädjens
ej åt mig,

och liten är den glädjen, som ni ser med
mig.»

16. När som hon kom på sin kära
faders gård.
»Gå in i det ena (rummet) din håg leker
på!»

17. Sillibrand breder ut sin kappa blå,
där födde hon skarska svenbarn två.

18. Upp sättes svenbarn och krusar
upp sitt hår.
»Nu är vi fyrti vickor och med sju år.

19. Är vi nu öde att äta detta bröd,
— allt under linden den gröna —
så skall vi söka vår kära moders död.»
— I riden så varliga genom lunden med
henne —

B.

Nagu, Nötö. Sj. Svea Jansson, f. 1905. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. Silebrand körd sig upp åt höga
loftet svala,
— allt under den linden så gröna —
då fick han se sin dotter i lunden far.
— I rider så vad lega genom lunden
med henne —

2. »Väl äst mig, väl äst mig, vad jag
nu ser,
jag ser min dotter, hon kommer till
mig.»

3. Silebrand femnar ut kappan blå,
där föder hon två karska svenbarnen
små.

4. »Hör ni, min svärmor, vad jag frå-
gar eder åt:
Hur länge plägar kvinnan med barnen
gå?»

5. »Fyrtyo veckor, det vet jag för-
visst,
så länge gick Maria med Jesus Krist.

6. Fyrtyo veckor allt medan sju år,
så länge plägar kvinnan med barnen gå.»

7. »Min svärmor skall jag giva min
silvergoda kniv,
hon har nu förrätt mitt unga liv.

8. Min moder skall jag giva min sil-
kesticka särk,
hon har ju för mig lidit både sveda och
värk.

9. Min fader skall jag giva min gån-
gare grå,
som han skall rida till kyrkan på.

10. Min broder skall jag giva mina
handskar små,
som han skall ha likvart han går.

11. Min syster skall jag giva mina
gullringar sju,
som int jag har haft sen jag var brud.»

12. Det ena så förd hon till Kristi
dop,
— allt under den linden så gröna —
det andra så för dom till kyrkogård.
— I rider så vad lega genom lunden med
henne —

C.

Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Thyra Renqvist.

1. Första gåvan hon av sin svärmoder fick:
»Nio år skall du gå med fostret ditt.»
— mig väcker så lönnliga sorgen —
 2. Lill Karin frågte till herr Peder så:
»Hur länge skall en kvinna med fostret gå?»
 3. »Fyrtio veckor är det förvisst.
Så gick Maria med Jesum Krist.»
 4. När som det led till det nionde år,
då ville hon hem till sin fader gå.
 5. Herr Peder sade till småsvenner så:
»Gåen och sadlen gångaren grå.
 6. Kören så vackert över den bro,
att I ej väcken hundar och gören oro.
 7. Kören så vackert genom den by,
att I ej väcken människor och gören stort gny.»
 8. När hon kom till sin faders gård,
där fadren ute för henne månd stå,
 9. »Välis mig och välis mig, vad jag nu ser,
nu ser jag min dotter hemkomma till mig.»
 10. »Kära min fader, I gläds ej åt mig.
Det är ej stor glädje som följer med mig.
 11. Härifrån for jag då jag var ung,
nu kommer jag igen, nu är jag så tung.
 12. Härifrån for jag då jag var mö,
nu kommer jag igen, nu skall jag ock dö.»
— mig väcker så lönnliga sorgen —
-